

Nr 255.

Av herr **Brännberg m. fl.** i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 130, med förslag till lag om ändring i vissa delar av förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 m. m.

Uti Kungl. Maj:ts proposition, nr 130, om ändring av förordningen om landsting § 24 är stadgat, att landstingsman skall åtnjuta ett dagtraktamente å tolv kronor; sådant dagtraktamente skall jämväl utgå för resedagarna.

Landstingsman, som bor å ort där landstinget hålles, åtnjuter under landstingets möte dagtraktamente med nio kronor.

Vidare stadgas i § 31 1 mom. sista stycket: »Ej må dagtraktamente eller reseersättning sättas till högre belopp än som i motsvarande fall skulle till landstingsman utgå enligt de i § 24 angivna grunderna.»

Den praxis, som under de senare åren i ett flertal landsting tillämpats, att till ledamöter i förvaltningsutskott, kommittéer m. fl. förtroendeuppdrag lämna något högre traktamente än som för landstingsman är stadgat, skulle med denna propositions antagande i oförändrat skick bortfalla. Det torde emellertid vara obestridd, att en dagsersättning å tolv kronor är för knappt tilltagen, och en höjning på denna punkt är synnerligen välmotiverad. Kommunalförfattningssakkunniga ha i sitt betänkande del III i berörda fall ansett detta, i det de föreslagit, att tredje klassens resereglemente skulle tillämpas i vad detta avser traktamente, vilket förslag departementschefen på grund av nu rådande ekonomiska förhållanden ej kunnat biträda.

Vi anse i likhet med departementschefen, att samma traktamentsersättning bör utgå till såväl landstingsmän som till landstingens förtroendemän, men att detta bestämmes enligt tredje klassens resereglemente (för närvarande lika med 16 kronor).

Enligt förut nämnda sakkunnigas betänkande ha landstingen varit mycket försiktiga, när det gällt ersättningar till sina förtroendemän, och av verkställd utredning framgår, att tolv landsting tillämpa föreskrifterna i § 24 av landstingsförordningen, åtta landsting tredje klassens resereglemente och de fem övriga fjärde klassen i samma reglemente.

Den relativt blygsamma höjning av traktamentet, som sakkunniga föreb
Bihang till riksdagens protokoll 1923. 4 saml. 91 häft. (Nr 255—257). 1

slagit, torde ej på något nämnvärt sätt inverka på landstingens ekonomiska förhållanden och gå de ej utöver vad rätt och billighet kan anses kräva. Däremot synes oss någon ändring neråt kunna göras för landstingsmän, som bo å ort där landstinget, förvaltningsutskottet eller kommitté har sammanträde, och torde ett traktamente, motsvarande hälften av vad vi föreslå skall utgå till landstingsmän, som bo å annan ort, vara väl avvägt.

Med stöd av vad vi anfört hemställes om ändring på Kungl. Maj:ts proposition nr 130 i vad det rör förordning om landsting och att 24 § får följande lydelse:

§ 24.

Landstingsman, som ej bor å den ort, där landstinget hålles, åtnjuter under landstingets möte samt under resan fram och åter av landstingets medel traktamente med belopp, motsvarande traktamente enligt tredje klassen i resereglementet och efter dagantal, beräknat på sätt i samma reglemente stadgas, ävensom ersättning för resekostnaden, beräknad efter lägsta skjuts- och åkdonslega, där icke järnväg är att tillgå eller fartygslägenhet begagnas, samt avgiften i andra klassens vagn på järnväg, där sådan finnes, och för en hyttplats eller, när hyttplats ej förekommer, en salongsplats på fartyg, där resan såmedelst sker.

Landstingsman, som bor å den ort, där landstinget hålles, åtnjuter under landstingsmöte av landstingets medel traktamente med belopp, motsvarande hälften av traktamente enligt tredje klassens i reglementet.

§ 31.

1) Landstinget äger att besluta, att ledamot av förvaltningsutskottet samt utsedd ledamot av annan landstings styrelse eller nämnd eller av styrelse för landstings inrättning eller av särskild beredning mellan landstingets möten, ävensom revisor för granskning av landstingets eller sådan inrättnings förvaltning skall för deltagande i sammanträde eller förrättning i landstingets angelägenhet inom landstingsområdet åtnjuta gottgörelse av landstingets medel i form av dagtraktamente och reseersättning enligt grunderna i 24 §.

Ersättning för resa, som enligt uppdrag företages i landstingets angelägenhet utom landstingsområdet av person, varom i första stycket sägs, må, om landstinget så beslutar, utgå efter annan grund än nu är sagt.

2) Jämte gottgörelse, som enligt mom. 1 beslutas, samt ersättning för kostnader för skrivmaterialier, postporton och annan dylik utgift, som för uppdragets fullgörande kräves, må efter landstingets bestämmande för det med

uppdraget förenade besvär utgå arvode till sådan ledamot av förvaltningsutskottet eller av annan i mom. 1 omförmäld styrelse, nämnd eller beredning, som utsetts till ordförande, sekreterare, räkenskapsförare, kassaförvaltare, föredragande eller verkställande ledamot eller till innehavare av annan motsvarande befattning inom utskottet, styrelsen, nämnden eller beredningen, så ock till revisor, varom i mom. 1 sägs. Arvodet skall till beloppet bestämmas för högst ett år i sänder och må icke överstiga vad på grund av göromålen omfattning och art kan anses skäligt, ej heller bestämmas med hänsyn till den inkomst av tjänst, yrke eller näring, som uppdragets innehavare genom dess fullgörande går förlustig.

3) Där eljest i lag eller författning föreskrift meddelas om arvode eller annan ersättning åt innehavare av landstings uppdrag, skall vad sålunda finnes särskilt stadgat lända till efter rättelse.

Stockholm den 5 april 1923.

C. Brännberg.

Anders Hansson,
Trollhättan.

Anton Eklund.
